

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně:

a) A. K.

b) K. K.

obě státní příslušností Ukrajina

obě pobytem v ČR: P.

obě zastoupeny Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.

sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2016, č.j.: OAM-934/ZA-ZA15-ZA05-2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhaly zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyním podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně v žalobě namítaly porušení § 2 odst. 4, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s. ř.“), § 12 písm. a) a b), § 14, § 14a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy proti mučení, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
3. V doplnění žaloby uvedly, že žily v Doněcké oblasti v obci Makejevka. Z důvodů války opustily obec Makejevku a přestěhovaly se k paní H. H. do Lvovské oblasti na západ Ukrajiny. Zde však vzhledem k nedostatečným prostorám a zášti místních obyvatel vůči lidem z východu Ukrajiny nemohly dlouho setrvat, a proto uprchly do České republiky. Žalobkyně po celou dobu správního řízení poukazují na to, že se po přesídlení do západní části Ukrajiny necítily bezpečně, nebyla tam zajištěna jejich základní lidská práva a neměly tam možnost ekonomického přežití. Podle žalobkyň lze mít těžko za to, že rozhodnutí, jehož důsledkem je návrat žalobkyň na Ukrajinu, by v kontextu jejich výpovědi a v kontextu materiálů o zemi původu mohlo být označeno za rozhodnutí činěné v nejlepším zájmu nezletilého dítěte. S odkazem na čl. 46 procedurální směrnice 2013/32/EU se domáhají udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, popř. zrušení správního rozhodnutí.
4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyněmi a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Měl za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán. Důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ust. § 12, § 13 ani § 14 zákona o azylu neshledal. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že stav věci byl zjištěn dostatečně, přičemž vycházel z relevantních a dostatečně aktuálních podkladů a z konkrétních sdělení žalobkyně a). Považuje tedy napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace pak podle žalovaného není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany. Žalovaný tedy odkázal na obsah spisového materiálu a na vydané rozhodnutí. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
5. V replice se pak žalobkyně vyjádřily k argumentu žalovaného, že ze zpráv vyplývá, že vnitřní přesídlení má být možné a že lze se domáhat státní ochrany proti diskriminujícímu jednání na západě Ukrajiny a dále pak také k argumentu žalovaného, že rozhodnutí neporušuje povinnost jednat v nejlepším zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
6. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice ze dne 2. 11. 2015 vč. přílohy k žádosti;

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 4. 2016; Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), září 2015, Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině-aktualizace č. 3.; Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině 16. srpna až 15. listopadu 2015, ze dne 9. prosince 2015, Zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina, ze dne 27. ledna 2016, Informace MZV ČR ze dne 1. srpna 2014, č.j. 110105/2014-LPTP; Informace MZV ČR ze dne 21. května 2015, č.j. 98848/2015-LPTP, Informace MZV ČR ze dne 9. října 2015, č.j. 115045/2015; Infobanka ČTK: Ukrajinský parlament jmenoval Hrojsmana novým premiérem a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2016, č.j.: OAM-934/ZA-ZA15-ZA05-2015.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Žalobkyně k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřily svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. měl tak soud za to, že s takovým projednáním věci vyslovily souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 2. 11. 2015 podala žalobkyně a) žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které mimo jiné uvedla, že je státní příslušnicí Ukrajiny, ruské národnosti, rozvedená, středoškolačka, vyznáním se hlásí ke katolické křesťanské víře. Ona sama, ani nikdo z rodiny není členem žádné politické strany, ani jiné organizace. Nemá a ani nebylo proti ní vedeno trestní stíhání. Má jednu nezletilou dceru K. K., jejíž jménem žádá o udělení mezinárodní ochrany. Do České republiky přicestovala 14. 10. 2015 autobusem přes Polsko. Podle žalobkyně a) na Donbasu nelze žít (vlastní ½ domu v obci Makejevka), na západě Ukrajiny nemohou žít kvůli své propisce (registrace trvalého bydliště), nenechají je na pokoji, nemohla najít práci. Bojí se o život dcery. Její zdravotní stav je dobrý. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 4. 2016 žalobkyně a) mimo jiné uvedla, že původní bydliště v Makejevce opustila 5. nebo 6. dubna 2015 a přestěhovala se do města Stryj. Makejevku opustila kvůli válce. Ve Stryji bydlela u známé, snažila si najít práci a bydlení, ale to se jí nedařilo. Pochopila, že to nemá smysl a přibližně od července činila kroky k vyřízení dokumentů potřebných k odjezdu ze země. Nevěděla, že se může registrovat jako běženec. Zažily incident v pravoslavném kostele, kdy jim i farář řekl, že tam nemají, co pohledávat. Dcera a sestra pak měly problémy i ve škole. Místní na ně pokřikovali, že jsou „moskali“. Šlo pouze o slovní útoky. Na ukrajinské státní orgány se neobrátila. Matka žalobkyně a) žije ve Stryji v domě kamarádky, bratr žije v České republice. Zaregistrované trvalé bydliště mají žalobkyně v Makejevce. Žalobkyni a) bylo vydáno polské vízum platné na 20 dní, nicméně od samého počátku měla v plánu přijet do České republiky a zde požádat o mezinárodní ochranu. Za žádných okolností se zpátky vracet nechce. Naopak chce pro svou dceru budoucnost, na Ukrajině žádná není, je tam jen válka a smrt.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

10. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
11. Soud posoudil předmětnou věc takto:
12. V § 12 zákona o azylu je stanoveno:
„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
13. Žalovaný na s. 4-5 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Městský soud v Praze se s tímto hodnocením ztotožňuje, přičemž podotýká, že toto hodnocení žalovaného ostatně nezpochybnilo ani žalobkyně v průběhu řízení před soudem. V případě žalobkyň tak není naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu.
14. Žalobkyně a) namítala, že jí nikdo na západě Ukrajiny nechtěl dát ani bydlení, ani práci, protože žalobkyně jsou z východu a lidé jim nadávají za zavinění války na Ukrajině. Žalobkyně žily v neustálém strachu, že nebudou mít kde bydlet. Žalobkyně b) spolu se stejně starou matčinou sestrou se pokoušela docházet ve Lvovské oblasti na základní školu, ale zažívala tam každodenní šikanu ze strany spolužáků i učitelů; učitelé se jí nikdy nezastali a jen přihlíželi, jak ji napadají spolužáci. Učitelé na ni křičeli, když promluvila rusky, dávali jí cíleně horší známky než spolužákům; téměř denně chodila domů s pláčem a školu nenáviděla. Žalobkyně se také s rodinou pokoušely pokračovat v praktikování katolického náboženství, jak byly zvyklé z domova. V období Velikonoc šly do kostela na bohoslužbu. V kostele spolu navzájem mluvily rusky, načež církevní představený poté, co uslyšel jejich ruský hovor, přerušil bohoslužbu a s křikem je veřejně vykázal z kostela; křičel, že jsou „moskali“ a že mají táhnout pryč. Dále žalobkyně namítaly, že byly vyhozeny z obchodu s potravinami, když promluvily rusky; musely utéct z obchodu.
15. Městský soud v Praze nechce nijak zlehčovat incidenty, k nimž dle tvrzení žalobkyň mělo dojít, avšak uzavřel, že se nejedná o natolik intenzivní ústrky, které by představovaly pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, resp. které by zakládaly odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se bezpečnostní situace rusky hovořícího obyvatelstva na Ukrajině (srov. např. jeho usnesení ze dne 7. 2. 2018 č.j. 6 Azs 378/2017-25, ze dne 6. 12. 2016 č.j. 7 Azs 207/2016-32, ze dne 18. 3. 2015 č.j. 3 Azs 237/2014-25 či ze dne 30. 9. 2014 č.j. 3 Azs 90/2014-20). Žalobkyně navíc mohou využít institutu vnitřního přesídlení, a to kupříkladu i do oblastí s vyšším výskytem ruskojazyčného obyvatelstva, které jsou nedotčeny konfliktem na východě země. Žalobkyně rovněž neuvedly, že by se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

v případě potíží v zemi původu obrátily na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc. Přitom této možnosti se měly pokusit využít před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice (ledaže by se jednalo o možnost zjevně bezúspěšnou).

16. V této souvislosti lze rovněž odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016 č.j. 5 Azs 220/2015-35: „Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a otázky dostupnosti ochrany v zemi původu totiž dále vyplývá, že, jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmu nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009 – 73). Poskytnutím této ochrany se přitom podle § 2 odst. 11 zákona o azylu, v relevantním znění, rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, které směřují k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec (stěžovatel) k ní má přístup. Stěžovatel ani netvrdil, že by se z nějakých určitých důvodů nemohl se žádostí o pomoc před jím tvrzenými útoky ze strany soukromých osob z důvodu ruského občanství jeho otce na ukrajinské státní orgány obrátit. Nejvyšší správní soud se přitom již opakovaně vyslovil k nemožnosti a priori učinit závěr o neschopnosti či neochotě státních orgánů Ukrajiny poskytovat ochranu před kriminální činností na svém území (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2 Azs 210/2015 - 25). Nejvyšší správní soud konstatuje, že poskytují-li státní orgány Ukrajiny ochranu před kriminální činností jako takovou, jeví se nepravděpodobným, že by byla významně dotčena činnost státních orgánů na západě Ukrajiny, pokud jde o jejich schopnost stěžovateli poskytnout ochranu před případným pronásledováním, resp. vážnou újmu ze strany soukromých osob.“
17. Ani v nyní posuzovaném případě ze spisu neplyne, že by se žalobkyně pokusily obrátit na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc a ochranu před ústrky ze strany soukromých osob na západě Ukrajiny. Jak plyne ze shora odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu, ukrajinské státní orgány na západě Ukrajiny jsou schopny poskytnout člověku ochranu před případným pronásledováním, resp. vážnou újmu ze strany soukromých osob. V případě žalobkyň tak není naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu.
18. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

19. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č.j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS)....

Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

20. Žalovaný na s. 7-8 napadeného rozhodnutí správně uzavřel, že žalobkyně a) je dospělou, plně právně způsobilou osobou, schopnou vykonávat práci, a může si tak zajistit své životní potřeby; podle žalovaného mají žalobkyně ve vlasti možnost využít zázemí, které žalobkyni a) již v minulosti poskytla její známá, u které v současnosti žije i její matka; po návratu do vlasti mají možnost zaregistrovat se jako vnitřně přesídlené osoby a využít pomoci státu, jehož občanství mají, a který poskytuje pomoc svým občanům, kteří byli nuceni kvůli bezpečnostní situaci opustit své domovy; žalovaný rovněž připomněl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu zdejší soud považuje za dostatečné, přičemž podle závěru soudu nedošlo k naplnění neurčitého právního pojmu „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.

21. V § 14a zákona o azylu je stanoveno:

- (1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
- (2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

22. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině obsažených ve správním spise, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti byl zrušen v roce 2000. Důvod udělení doplňkové ochrany žalobkyním dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu tak zjevně není naplněn.
23. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu, Městský soud v Praze uvádí, že ústrky, k nimž vůči žalobkyním ze strany obyvatelstva města Stryj docházelo, nebyly natolik intenzivní, aby představovaly jejich mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání.
24. Jak rovněž vyplývá z výše uvedeného, žalobkyně v případě potíží měly a mohly se obrátit na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc. To však neučinily, přičemž ze zpráv obsažených ve správním spise je zřejmé, že ukrajinské vnitrostátní orgány by jim v případě závažných potíží byly schopny poskytnout ochranu.
25. K bezpečnostní situaci na Ukrajině lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Kupříkladu v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2018 č.j. 5 Azs 79/2017-26 je uvedeno: *„[B]ezpečnostní situaci na Ukrajině nelze považovat za případ tzv. „totálního konfliktu“, „neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 – 17; srov. též například rozsudek ze dne 22. 11. 2017 č. j. 6 Azs 348/2017 – 26 či usnesení ze dne 25. července 2018 č. j. 2 Azs 41/2018 – 39). V případě konfliktu, který nemá charakter totálního konfliktu, musí cizinec „prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009 č. j. 5 Azs 28/2008 - 68). Stěžovatel pochází z města Chust v Zakarpatské oblasti, které je od Doněcku a Luhansku, která lze mít za ohnisko konfliktu, dostatečně vzdálené a stěžovateli tak žádné bezprostřední nebezpečí spojené s tímto konfliktem nehrozí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017 č. j. 10 Azs 85/2017 – 37 či ze dne 24. 5. 2017 č. j. 2 Azs 59/2017 – 27).“ Žalobkyně, byť pocházejí z východní Ukrajiny, před svým odchodem ze země původu bydlely ve městě Stryj ve Lvovské oblasti na západě Ukrajiny, tedy v oblasti nezasažené konfliktem izolovaným na východě země.*
26. Podle závěru soudu v případě žalobkyň je reálné využití institutu vnitřního přesídlení. K tomu lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na jeho usnesení ze dne 8. 6. 2016 č.j. 2 Azs 118/2016-36: *„Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že tam, kde je to reálně možné, „[l]okální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením.*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. např. usnesení ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 59).“

27. Ohledně možnosti využití institutu vnitřního přesídlení lze odkázat na zprávy založené ve správním spise, kupříkladu na informaci Úřadu vysokého komisaře pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015 s názvem „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3“. Z této zprávy plyne, že dne 20. 10. 2014 ukrajinský parlament přijal zákon o vnitřně vysídlených osobách, který se zabývá širokou škálou záležitostí, včetně ochrany proti diskriminaci a nucenému návratu, pomoci při dobrovolných návratech, zjednodušenou dostupností sociálních a ekonomických služeb včetně registrace bydliště a včetně zaměstnání a bezplatného ubytování na šest měsíců. V březnu 2015 vláda prodloužila program finanční pomoci pro vnitřně vysídlené osoby, který byl vytvořen poprvé v říjnu 2014. Občanská společnost vynakládá různé snahy na podporu vysídlených osob, přičemž za tímto účelem bylo vytvořeno několik obecně prospěšných organizací. Vláda přijala novou legislativu a nové předpisy pro rozšíření pomoci vnitřně vysídleným osobám a pro usnadnění jejich integrace. V červenci 2015 vláda novelizovala své vyhlášky, aby bylo pro vnitřně vysídlené osoby snazší žádat o dávky v nezaměstnanosti. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 8. 2014 pak vyplývá, že z Donbasu a Krymu uprchlo už přes 100 tisíc obyvatel; možnosti stěhování v rámci Ukrajiny jsou standardní, úřední omezení neexistují. V praxi se lze dokonce přestěhovat a dlouhodobě žít jinde, než kde je člověk registrován k trvalému pobytu, aniž by to ukrajinské úřady zjistily. Soud uzavřel, že být u vnitřně přesídlených osob může docházet k jistým potížím v přístupu na trh práce a k bydlení, vnitřní přesídlení v zásadě je možné a reálné, neboť ve vztahu k vnitřně přesídleným osobám nehrozí pronásledování nebo vážná újma. Žalobkyně navíc mohou bydlet u své známé, kde bydleli před svým odchodem ze země původu. Žalobkyně a) při svém pohovoru před žalovaným připustila, že potíže, které žalobkyně měly s místními obyvateli ve městě Stryj, zůstaly u slovních útoků; k (fyzickému) násilí nedošlo. Soud podotýká, že žalobkyně mohly využít institutu vnitřního přesídlení i tak, že by se přemístily do jiné obce v rámci Ukrajiny (např. ve východní části, nikoliv však v místě konfliktu v Luhanské a Doněcké oblasti), kde je vyšší procentuální zastoupení ruskojazyčných osob a kde by se ani žalobkyněmi tvrzené (dle závěru zdejšího soudu z hlediska azylového práva nevýznamné) incidenty nevyskytovaly, popř. vyskytovaly v mnohem menší míře.
28. Dále lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018 č.j. 10 Azs 12/2018-31: „NSS na základě skutečností plynoucích ze správního spisu konstatuje, že osobní poměry stěžovatele nebrání přesídlení do jiné části Ukrajiny. Stěžovatel je mužem v produktivním věku a nemá žádné vážné zdravotní problémy. Sám neuvedl žádný důvod, který by v jeho případě mohl představovat reálnou překážku vnitřního přesídlení. Stěžovatel pouze obecně uváděl, že by ho na západě diskriminovali, nedali mu žádnou podporu a podezřívali ho z pomoci separatistům. Navíc se tam nemluví rusky a nemá tam žádné zázemí. NSS podotýká, že důvody zakládající překážku možnosti vnitřního přesídlení musí dosahovat určité intenzity (podle § 2 odst. 10 zákona o azylu ve znění účinném v době vydání správního rozhodnutí by takovou překážku mohl založit opodstatněný strach z pronásledování nebo důvodné obavy, že by cizinci brozilo skutečné

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nebezpečí vážné újmy). Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného a městského soudu vyplývá, že hrozba postihu z důvodu příslušnosti k ruskojazyčné menšině není reálná. Odkázat lze i na rozhodnutí NSS, která se bezpečnostní situaci rusky hovořícího obyvatelstva na Ukrajině věnují (např. usnesení ze dne 8. 3. 2018, čj. 9 Azs 383/2017-23, bod 26, nebo usnesení ze dne 7. 2. 2018, čj. 6 Azs 378/2017-25, bod 10).“

29. Soud připouští, že v případě žalobkyní může být situace poněkud komplikovanější. Na druhou stranu, žalobkyně a) je ženou v produktivním věku a žalobkyně b), byť nezletilá, v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla natolik nízkého věku (15 let), který by rodině znemožňoval využití institutu vnitřního přesídlení. Soud dodává, že důvody zakládající překážku možnosti vnitřního přesídlení musí dosahovat určité intenzity – tuto podmínku žalobkyněmi tvrzené (spíše drobné) incidenty dle závěru Městského soudu v Praze neměly. Žalobkyně se navíc v případě, že by se skutečně cítily v ohrožení, měly a mohly obrátit na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc, což neučinily. Přitom jak plyne ze shora uvedeného včetně odkazu na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ukrajinské státní orgány by byly schopny žalobkyním v případě potřeby nezbytnou ochranu poskytnout.
30. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že v případě žalobkyní není naplněn ani důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu.
31. Žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci, pročez soud neprováděl důkaz žalobkyněmi odkazovanými cizojazyčnými zprávami o situaci na Ukrajině. Pokud jde o námitku, že žalovaný ve svém rozhodnutí měl nesprávně odkazovat na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 754/2000, soud k tomu uvádí, že tento rozsudek se (mimo jiné) týkal otázky, co je a co není pronásledováním ve smyslu zákona o azylu, přičemž tento odkaz žalovaného byl v nyní posuzované věci přílehlavý. Odkaz žalobkyní na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2017 č.j. 33 Az 3/2016-34 není případný, neboť v odkazovaném případě Krajský soud v Brně zrušil rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany pro nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. V nyní posuzované věci však žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci a přijal jemu odpovídající právní závěry (včetně závěru o možnosti využití institutu vnitřního přesídlení žalobkyněmi). Tyto námitky tak nejsou důvodné.
32. Vycestování žalobkyní dle závěru soudu nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky, pročez není naplněn důvod udělení doplňkové ochrany žalobkyním dle §14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Neudělení mezinárodní ochrany žalobkyním podle zdejšího soudu nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života.
33. V této souvislosti Městský soud v Praze poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho usnesení ze dne 26. 10. 2017 č.j. 2 Azs 270/2017-40: „*Nejvyšší správní soud dále odkazuje na usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015 - 24, v němž konstatoval, že „[u]stálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d)*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

zákonu o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu.“ Podle citovaného rozhodnutí se však nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25).“

34. Žalobkyně jakožto matka a dcera mohou svůj soukromý a rodinný život realizovat na území Ukrajiny.
35. Městský soud v Praze dále uvádí, že nikterak nezpochybňuje povinnost (mimo jiné) orgánů veřejné moci zohledňovat zájem dítěte, jak velí čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. V nyní posuzované věci však žalovaný správně dospěl k závěru, že v případě žalobkyň není naplněn žádný důvod udělení mezinárodní ochrany. Neudělení mezinárodní ochrany dítěti v případě, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany není důvodná, z logiky věci nemůže porušit čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. V opačném případě by mezinárodní ochrana musela být udělena každému dítěti, které o ni požádá.
36. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobkyň není naplněn ani důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.
37. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměly, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. února 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.